

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Josie Silver
THE TWO LIVES OF LYDIA BIRD

Original English language edition first published by Penguin Books Ltd,
London

Text copyright © Josie Silver, 2020

All rights reserved

Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04370-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Dvoje
u
jednom
srecu

DŽOZI
SILVER

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2022.

*Za moju sestru, mog najboljeg prijatelja zauvek.
Koliko smo samo srećne što imamo jedna drugu. x*

Prolog

Većina životnih prekretnica dešava se neočekivano; ponekad neprimetno kliznu pored vas, pa ih zapazite tek kasnije, ako ih uopšte i primetite. Poslednji trenutak kada je vaše dete toliko malo da ga nosite na boku. Kolutanje očima razmenjeno sa neznancem koji vam postaje najbolji prijatelj do kraja života. Letnji posao za koji se prijavite impulsivno, pa se njime bavite narednih dvadeset godina. Nešto poput toga. Tako sam i ja potpuno nesvesna činjenice da takva životna prekretnica prolazi pored mene u trenutku kada mi mobilni telefon zazvoni u 18.47, 14. marta 2018. godine, pa psujem sebi u bradu jer mi se vikler upleo u kosu, a već kasnim.

„Halo?“

Ne mogu da se obuzdam; smešim se dok uključujem zvučnik i čujem kako Fredi gotovo urla pozdrav nadglasavajući buku saobraćaja.

„Ovde sam“, kažem glasno dok stežem ukosnice zubima.

„Slušaj, Lids, Džona ima problem sa kolima, pa ću se vratiti da ga povezem. Neće to ništa poremetiti, kasniću desetak minuta.“

Drago mi je što nije ovde da mi vidi izraz lica. Je li ono princeza Dajana izgovorila čuvenu rečenicu kako njen brak čini troje ljudi? Razumem to zato što je troje ljudi i u mom braku. Premda Fredi i ja nismo još venčani, ali nismo ni daleko od venčanja. Vereni smo, i zvanično sam *skoro* najsrećnija devojka na svetu. Naglašavam ovo „skoro“ najsrećnija; zbog toga što smo tu ja, Fredi i prokleti Džona Džouns.

Kapiram; ne prođe dan da se ne čujem sa sestrom, ali El ne sedi po ceo dan na našem kauču, pije čaj i zahteva da joj se posvetim. Dobro, nije da Fredijev najbolji prijatelj baš to zahteva. Džona je toliko opušten da je najveći deo vremena u horizontali i nije da mi se ne dopada – ali

dopadao bi mi se mnogo više kada ga ne bih toliko često viđala, znate? Noćas, na primer. Fredi je pozvao Džonu na večeru i ne pomislivši da se posavetuje sa mnom, premda mi je rođendan.

Pljujem ukosnice i odustajem od borbe sa viklerom, pa iznervirano uzimam telefon.

„Bože, Fredi, zar moraš? Rezervisali smo sto u *Alfredu* za osam i neće nam ga čuvati ako budemo kasnili.“

Ovo znam iz gorkog iskustva: poslovna božićna večera u tom restoranu pretvorila se u katastrofu kada je minibus stigao deset minuta kasnije, pa smo svi onako doterani završili u *Mekdonaldsu*. Večeras je večera povodom proslave mog rođendana i prilično sam uverena da moju mamu neće oduševiti big mek umesto fetučina s piletinom.

„O'ladi, Pepeljugo, nećeš zakasniti na bal, časna reč.“

To vam je Fredi. On nikada ne shvata život ozbiljno, čak ni u retkim prilikama kada bi zapravo bilo lepo da to učini. U njegovom svetu vreme je rastegljiv pojam, može da ga razvuče da udovolji svojim potrebama – ili, u ovom slučaju, Džoninim potrebama.

„U redu“, uzdišem rezignirano. „Samo te molim da paziš na vreme.“

„Razumem“, kaže i uključuje radio u automobilu. „Završio sam i isključujem se.“

Spavaću sobu ispunjava tišina i ja se pitam da li će neko primetiti ako odsečem pramen kose u koji se upleo vikler, koji mi trenutno visi s glave.

I eto ga. Ključni trenutak mog života ležerno klizi pored mene 14. marta 2018. godine, u 18.47.

2018.

Jara

Četvrtak, 10. maj

Fredi Hanter, poznat i kao velika ljubav mog života, umro je pre pedeset šest dana.

U jednom trenutku ga psujem što kasni i što mi kvari rođendansku večeru, sledećeg pokušavam da razumem šta rade dve uniformisane policajke u mojoj dnevnoj sobi dok me jedna od njih drži za ruku i govori. Zurim u njenu burmu, a zatim u svoj verenički prsten.

„Fredie ne može biti mrtav“, kažem. „Venčaćemo se sledeće godine.“

Verovatno je pitanje samoodržanja to što mi je teško da se tačno setim onoga što se desilo posle. Pamtim da su me pod rotacijom u policijskim kolima prevezle u urgentni centar i da me je sestra pridržala kada su me, po dolasku tamo, izdale noge. Sećam se da sam okrenula leđa Džoni Džounsiju kada se pojavio u čekaonici bez gotovo ijedne ogrebotine, umotane ruke i sa zavojem preko jednog oka. Sećam se šta sam nosila: novu zelenu bluzu koju sam kupila posebno za tu večeru. Odnela sam je u prodavnicu donirane robe; ne želim nikada više da je osetim na svom telu.

Od tog užasnog dana, nebrojeno puta sam razbijala glavu pokušavajući da se setim svake reči poslednjeg razgovora sa Fredijem, ali pamtim samo da sam gundala što će u restoran doći u poslednjem trenutku. A zatim naviru druge misli. Da li je žurio da meni ugoditi? Je li nezgoda moja krivica? Bože, volela bih da sam mu rekla da ga volim. Da sam znala da je to poslednji put da razgovaram s njim, rekla bih to, naravno da bih mu to rekla. Otkako se ovo dogodilo, dešavalo mi se da poželim da je poživio dovoljno dugo da još jednom razgovaramo – ali nisam sigurna da bi moje srce izdržalo to. Verovatno je i bolje što vam nenajavljen promakne trenutak kada poslednji put radite nešto

značajno: poslednji put kada me je majka povela iz škole, utešno stežući moju malu ruku; poslednji put kada se moj otac setio mog rođendana.

Znate li šta mi je Fredi poslednje rekao dok je jurio nazad na moj dvadeset osmi rođendan? *Završio sam i isključujem se.* Bila je to navika, radio je to godinama, budalaste reči koje su sada postale jedan od najznačajnijih izraza u mom životu.

Ali pretpostavljam da je njemu bilo svojstveno da mu to budu poslednje reči. Nezasito je žudeo za životom, odlikovao ga je vedar stav u kombinaciji sa ubistvenom takmičarskom crtom – zabavan ali smrtonosan. Nikada nisam srela nikoga sa takvim darom da uvek zna šta treba da kaže. Ima – imao je – talenat da navede ljude da pomisle kako su pobedili, a zapravo je on dobio tačno ono što je želeo; ušetao je u karijeru u marketingu i odleteo do vrha kao meteor, sve vreme držeći pogled prikovan za naredni uspeh. On je – bio je – blistava varnica, onaj koji je trebalo da postane neko ili nešto što će naterati ljude da pamte njegovo ime dugo nakon što nestane.

I sada je, dođavola, zaista i nestao, u automobilu smotanom oko hrastovog debla, i ja se osećam kao me je neko rasekao i vezao mi čvor na dušniku. Kao da ne mogu da uvučem dovoljno vazduha u pluća – bez daha sam i večito na ivici panike.

Lekar mi je najzad dao nešto da bih mogla da zaspim nakon što je mama vikala na njega u dnevnoj sobi, mesečne zalihe neke nove pilule koju uopšte nije bio siguran da želi da propiše jer smatra da kroz žalost mora „da se prođe svesno da bi se iz nje izašlo“. Ne izmišljam ovo; uputio mi je te reči pre dve nedelje, pre nego što me je ostavio praznih ruku i otišao kući svojoj veoma živoj ženi i deci.

Činjenica da živim blizu majke i blagoslov je i prokletstvo u podjednakoј razmeri. Na primer, kada napravi prvoklasni pileći paprikaš, pa nam ga donese još toplog sa šporeta, ili kada me čeka na kraju ulice u hladno novembarsko jutro da me poveze na posao – blizina je blagoslov. Ali je prokletstvo kada ležim u postelji i od mamurluka sve pred sobom vidim udvojeno, a ona se pojavljuje kao da još imam sedamnaest godina, ili kada me, nakon što nekoliko dana nisam spremala stan, pogleda s visine kao da sam jedan od onih likova što gomilaju stvari iz nekog rivaliti-šoua. Isto tako je prokletstvo dok pokušavam da žalim u samoći

sa draperijama u dnevnoj sobi navučenim u tri sata posle podne i u istoj pidžami u kojoj me je videla kada me je posetila juče, i prekjuče; kada mi kuva čaj koji neću piti i pravi sendviče koje ću sahraniti u frižider dok ona na spratu čisti kupatilo ili gura kante za smeće napolje.

Naravno, razumem je. Žestoko je zaštitnički nastrojena prema meni u ovom trenutku. Naterala je lekara da gotovo zadrhti od straha kada se kolebao da li da mi propiše tablete za spavanje. Ali ni ja nisam sasvim sigurna da li želim da gutam tablete, premda sam bog zna da mi je pomisao na zaborav privlačna. Ne znam zašto boga uvlačim u sve ovo. Fredi je, bio je i uvek bi bio izraziti ateista, a ja sam u najboljem slučaju podeljena, pa mislim da bog nije imao mnogo veze sa činjenicom što sam postala deo kliničkog istraživanja za nedavno ožalošćene. Lekar je preporučio da se priključim istraživanju verovatno zato što je moja majka zahtevala da mi propiše najjaču dozu valijuma, a ove nove pilule hvale kao blažu, u celosti holističku opciju. Da budem iskrena, ne marim šta su; ja sam i zvanično najtužnije, najumornije zamorče na svetu.

Fredi i ja imamo fenomenalan krevet, vidite. Zvuči malo verovatno, ali *Hotel Savoj* je na aukciji prodavao krevete jer je nabavljao nove, i cena je bila smešna i, blažena nebesa, ovaj krevet je ostrvo snova epskih proporcija. Ljudi su nas u početku čudno gledali: *Kupujete polovan krevet?* „Zašto biste, zaboga, uradili tako nešto?“, pitala je moja majka, užasnuta kao da kupujem poljski krevet koji je lokalno prihvatilište za beskućnike odbacilo. Jasno je da te neverne Tome nikada nisu odsele u *Savoj*. Iskrena da budem, nisam ni ja, ali sam videla na TV-u nešto o njihovim ručno rađenim krevetima i znala sam tačno šta kupujem. I tako smo u svom vlasništvu imali u krugu od sto šezdeset kilometara najudobniji krevet, u kom smo Fredi i ja nedeljom ujutro slistili nebrojne doručke, smejali se, plakali i vodili ljubav sa srceparajućom milinom.

Kada mi je majka nekoliko dana posle nezgode rekla da je promenila posteljenu, nehotice je izazvala iznenadni, suzni nervni slom. Gledala sam sebe kao iz daljine, gledala kako grebem vrata mašine za pranje veša i jecam dok su se čaršavi tumbali u sapunici koja je ispirala svaki preostali trag Fredijeve kože i mirisa.

Majka je bila van sebe, pokušavala je da me podigne sa poda, doživlala moju sestru da dođe i pomogne joj. Završile smo zagrljene na

podu kuhinje zagledane u čaršave sa suzama u očima jer je načisto vraški nepravедno što Fredi nije više ovde.

Otad nisam legla u krevet. Zapravo, mislim da otad nisam propisno ni spavala. Samo ponekad zadremam: glave spuštene na sto pored nepojedenog doručka; na kauču sklupčana ispod Fredijevoг kaputa; čak i stojeći naslonjena na frižider.

„Hajde, Lids“, kaže mi sestra sada i nežno mi drmusa rame. „Idem ja s tobom gore.“

Gledam na sat dezorijentisano jer je bio vedar dan kada sam sklopila oči, ali je sada dovoljno mračno da neko, verovatno El, uključi lampe. Ona je baš pažljiva. Nju sam oduvek smatrala boljom verzijom sebe. Visina i građa tela su nam slične, ali ona je tamna, a ja sam svetla; kosa joj je tamna, oči su joj tamne. I brižnija je od mene, uglavnom je suviše brižna za svoje dobro. Ovde je veći deo poslepodneva – mislim da je mama napravila raspored smena da nikada ne budem sama duže od jednog ili dva sata. Verovatno ga je stavila na frižider, pored spiska za kupovinu namirnica koji popunjava cele nedelje i dnevnika ishrane koji popunjava za svoje časove mršavljenja. Moja mama voli spiskove.

„Kuda gore?“, kažem, pa sedam i primećujem čašu s vodom i bočicu sa pilulama u Elinoj ruci.

„U krevet“, izgovara sa nagoveštajem nepokolebljivosti u glasu.

„Dobro mi je i ovde“, gundam, premda naš kauč uopšte nije prijatan za spavanje. „Nije čak ni vreme za spavanje. Možemo da gledamo...“, pokazujem rukom TV u uglu i pokušavam da se setim neke sapunice. Uzdišem, ljuta što moj umorni mozak ne može da prizove nazive. „Znaš, one sa pabom i ćelavim čovekom i vikanjem.“

Smeši se i koluta očima. „Misliš na *Istenderse*.“

„Da, to“, kažem odsutno dok prelazim pogledom preko prostorije u potrazi za daljinskim upravljačem da uključim TV.

„Serija se verovatno završila. A *Istenderse* nisi gledala poslednjih pet godina, i duže“, govori, ne dozvoljavajući mi da se izvučem.

Grčim lice u grimasu. „Jesam. Tu je ona... ona žena sa visećim minđušama i... ona koju glumi Barbara Vindzor“, kažem i podižem bradu.

El odmahuje glavom. „Obe su mrtve“, govori.

Sirote, pomišljam, i sirote njihove porodice.

Dvoje u jednom srcu

El pruža ruku. „Vreme je za odlazak u postelju, Lidija“, kaže nežno i odlučno, više kao bolničarka nego kao sestra.

Osećam kako me zadnji deo oka pecka od vrelih suza. „Mislim da ne mogu.“

„Možeš“, govori odlučno, i dalje držeći pruženu ruku. „Šta ćeš drugo raditi? Spavati na kauču do kraja života?“

„Da li bi to bilo tako loše?“

El sedne pored mene, pa me uzme za ruku i spusti pilule u krilo. „Bilo bi, zaista, Lids“, kaže. „Da je Fredi ostao ovde sam, a ne ti, želela bi da se propisno naspava, zar ne?“

Klimam glavom očajno. Naravno da bih želela.

„Zapravo, opsedala bi ga do iznemoglosti dok ne bi otišao u postelju“, govori i prelazi palcem preko zglobova moje šake i ja se delimično gušim trajnom knedlom suza oko koje pokušavam da dišem otkako je Fredi umro.

Gledam kako istresa malu svetloružičastu tabletu na dlan. Je li to sve što je potrebno da me dovede u red? Nekoliko nedelja dobrog sna i ponovo ću biti funkcionalna i spremna za pokret?

El me netremice gleda, a meni niz obraze klize suze dok shvatam koliko sam slomljena; emocionalno sam i fizički na dnu. Ili se barem nadam da jesam, jer mislim da neću preživeti ako mogu dublje od ovoga da padnem. Drhtavim prstima uzmem pilulu i stavim je u usta, pa je zalijem vodom. Na vratima spavaće sobe okrenem se prema El.

„Moram ovo sama da uradim“, šapućem.

Sklanja mi mlitavu kosu iz očiju. „Jesi li sigurna?“ Tamnim očima pažljivo posmatra moje lice. „Mogu da ostanem dok ne zaspiš, ako želiš?“

Šmrcam, gledam u pod, plaćem kao i obično. „Znam da bi mogla“, kažem, pa je uzmem za ruku i snažno je stegnem. „Ali mislim da bi bolje bilo da...“, ne mogu da pronađem reči; ne znam da li je to zato što tableta počinje da deluje ili prosto zato što primerenih reči nema.

El klimne glavom. „Biću u prizemlju ako ti budem potrebna, u redu? Ne idem nikuda.“

Sklapam prste oko kvake. Vrata držim zatvorena otkako je mama promenila posteljину, zato što ne želim ni krajičkom oka da vidim besprekorno namešten krevet na putu do kupatila. U glavi sam od nje

napravila nešto strašno, nepoznato mesto kome je pristup zabranjen kao da je mesto zločina ograđeno žutom policijskom trakom.

„To je samo krevet“, šapućem, pa polako otvaram vrata. Put mi ne blokira žuta traka i nema čudovišta pod krevetom. Ali nema ni Fredija Hantera i to mi slama srce na sve moguće načine.

„Samo krevet“, govori El dok mi rukom gladi leđa. „Mesto za odmor.“

Ali laže. Obe znamo da je to mnogo više od toga. Ova moja i Fredijeva spavaća soba bila je razlog što smo kupili kuću. Prozračna, okupana dnevnom svetlošću zahvaljujući prozorima koji su se spuštali gotovo do poda i sa podnim daskama boje meda prošaranim jarkim zracima mesečine u vedrim letnjim noćima.

Neko je, verovatno El, već bio u sobi i uključio je lampu na mojoj strani kreveta, gde me je čekala lokva blage svetlosti, premda sunce još nije bilo sasvim zašlo. I sklonila je prekrivač i spremila krevet za spavanje; i sve je to više nalik na hotel nego na spavaću sobu. Kada zatvorim vrata, prevladava miris sveže opranog i osušenog veša. Nema tragova mog parfema izmešanog sa Fredijevim losionom za brijanje, nema izguzvanih košulja prebačenih preko fotelje, ni cipela koje su odbačene umesto da su smeštene na dno garderobera. Soba je savršeno uredna i čista; osećam se kao posetilac u sopstvenom životu.

„To je samo krevet“, iznova šapućem, pa sedam na ivicu madraca. Sklapam oči i ležem, i sklupčam se na svojoj strani kreveta ispod jorgana.

Potrošili smo više nego što je trebalo na posteljinu koja je dostojna našeg kreveta iz *Savoja*: kupili smo bele čaršave finije od čaršava iz većine hotela u kojima sam odsela. Dok mi telo klizi preko čaršava, shvatam da su već topli. El je stavila termofor u krevet, moja divna sestra se potrudila da ukloni hladnoću čistih čaršava. Moj krevet, naš krevet, prihvata me u zagrljaj kao stari prijatelj i osećam krivicu što sam ga zanemarila.

Ležim na mojoj strani madraca tela bolnog od žalosti i pružam ruke da ga pronađem. A zatim guram termofor na njegovu stranu da zagreje čaršave pre nego što legnem na tu stranu privijajući termofor na grudi obema rukama. Spuštam vlažno lice na Fredijev jastuk i ja učem kao ranjena životinja, i taj zvuk je za mene u jednakoj meri stran i nekontrolisan.

Dvoje u jednom srcu

A zatim se, malo-pomalo, povlači. Moje srce počinje da kuca pravilnije i telo mi postaje teško kao olovo. Toplo mi je, ušuškana sam, i prvi put za pedeset šest dana nisam izgubljena bez Fredija. Nisam izgubljena jer, dok se zavlčim u okrilje sna, gotovo da osećam kako se madrac povija pod njegovim čvrstim prisustvom, osećam njegovo telo sklupčano oko mog, njegov ravnomeran dah na vratu. Spasi me iz ovih mračnih, nepoznatih voda, Fredi. Privlačim ga bliže sebi i udišem njegov miris dok tonem u dubok, spokojan san.

San

Petak, 11. maj

Znate one blažene trenutke u zoru, letnja jutra kada sunce izađe pre nego što ustanete, i vi se delimično probudite, pa ponovo utonete u san, srećni što imate još nekoliko sati? Okrećem se i shvatam da je Fredi i dalje pored mene, osećajući toliko silno olakšanje da se jedva obuzdavam da ležim savršeno mirno i pokušavam da uskladim disanje sa njegovim. Četiri sata je ujutro, suviše je rano da bih ustala, pa opet sklapam oči; mislim da nikada nisam osetila tako potpunu udobnost. Krevet zagrejan našim toplim, zagrljenim telima, zlatna polusvetlost pre zore, prigušena pesma ptica. Molim te da se iz ovog sna nikad ne probudim.

Java

Petak, 11. maj

Pre nego što otvorim oči po drugi put, znam da ga nema. Krevet je hladniji, sunce u šest sati ujutro je oštrije, pesma ptica je nalik na grebanje školske table noktima. Fredi je bio ovde, znam to. Guram glavu

u jastuk i čvrsto sklapam oči, ponovo u tami iza kapaka tražeći san. Kada bih samo mogla da zaspim, iznova bih mogla da ga pronađem.

Panika počinje da mi vri u stomaku; što se više trudim da se opustim, to moj mozak više varniči, sprema se za dan koji predstoji, pun mračnih misli i očajnih osećanja sa kojima ne znam šta da radim. Ali srce mi podrhtava, kao naglo pokrenut pokvaren akumulator, zato što shvatam: sada imam pilule za spavanje. Ružičaste pilule napravljene da me obeznane. Uzimam bočicu koju je El stavila na moj noćni stočić i stežem je obema rukama, sa olakšanjem, a zatim odvrćem poklopac i gutam jednu pilulu.

San

Petak, 11. maj

„Dobro jutro, Lids“, Fredi se okreće i ljubi me u čelo, i teškom rukom pritiska mi ramena dok nas budilnik obaveštava da je sedam sati ujutro. „Danas ne želim da se igram. Da ostanemo u krevetu? Ja ću javiti da ne dolaziš na posao ako ti javiš da ja ne dolazim.“

Kaže nešto slično gotovo svakog jutra i nekoliko minuta se pretvaramo da se ozbiljno bavimo ovom mišlju.

„Hoćeš li nam doneti doručak u krevet?“, mumlam i tražim rukom toplinu njegovog tela, pa spuštam lice na meke malje na njegovim grudima. Ima u njemu neke čvrstine koju volim; njegova pojava je dominantna zbog njegove visine i širokih ramena. Ljudi na poslu često potcenjuju njegov poslovni intelekt zbog klasične telesne građe igrača američkog fudbala, a on to vrlo rado okreće u svoju korist. Do srži je takmičarski nastrojen.

„Ako želiš doručak u podne, može“, čujem njegov smeh iza njegove grudne kosti dok mi rukom miluje potiljak.

„Zvuči mi sasvim dobro“, kažem, pa sklapam oči i duboko udišem njegov miris.

Dvoje u jednom srcu

Ostajemo tako nekoliko lenjih, divnih minuta, spojeni, delimično usnuli, svesni da moramo uskoro ustati. Ali odugovlačimo jer su ovi trenuci koji su važni, oni u kojima smo Fredi i ja protiv sveta. Ovi trenuci su temelj na kom je naša ljubav sagrađena, nevidljivi ogrtač oko naših ramena kada smo napolju u svetu i obavljamo svoje poslove. Fredi nikada neće uzvratiti zainteresovan pogled prelepoj devojci na peronu 4 koja čeka voz u 7.45, a ja nikada neću dozvoliti Leonu, barmenu u kafeu u kom ponekad ručam, da pređe granicu šale i počne da flertuje, premda je lep kao filmska zvezda i piše mi štošta sramotno na šolji kafe.

Plaćem. Nekoliko sekundi ne znam zašto, a tada se setim, i udišem silovito, kao neko ko je izbio na površinu nakon što je duboko zaronio.

Fredi se trza, podiže se na lakat da se zagleda u mene, zabrinuto, dok me hvata za rame. „Lids, šta je bilo? Glas mu je uplašen, spreman je da pomogne, da ublaži bol koji trpim.“

Ne mogu da dišem, dah mi pali grudi.

„Umro si.“ Jecajući izbacujem ove strašne reči, pogledom prelazim preko njegovog voljenog lica i tražim tragove nezgode. Nema ničega na njemu, nema ni nagoveštaja katastrofalne povrede glave zbog koje mu se ugasio život. Oči su mu neobične plave boje, dovoljno tamne da pomislite da su smeđe dok ne priđete sasvim blizu da pogledate. Ponekad nosi naočare sa crnim ramom za važne poslovne trenutke, sa staklom bez dioptrije, stvara iluziju slabosti koje nema. Zurim sada u te oči i prelazim rukom preko poput žita plave čekinje koja mu raste duž linije vilice.

Čujem tihu grmljavinu njegovog smeha i vidim mu olakšanje u očima.

„Bleso“, kaže i privija me uza se. „Sanjala si, to je sve.“

O, kako bih silno volela da je to istina. Odmahujem glavom, pa on uzima moju ruku i spušta je na svoje srce.

„Dobro sam“, kaže. „Oseti, moje srce kuca i sve ostalo je u redu.“

I kuca. Pritiskam ruku na njegove grudi dovoljno snažno da ga osetim kako poskakuje pod mojim dlanom, a ipak znam da ne kuca, ne zapravo. Ne može biti. Fredi pokriva moju ruku svojom, ne smeje se više jer vidi koliko sam uznemirena. Ne razume, naravno. Kako da razume? Nije stvaran, ali bože, ovo nije nalik ni na jedan san koji sam do

sada sanjala. Budna sam u snu. Osećam vrelinu njegovog tela. Osećam trag mirisa losiona posle brijanja na njegovoj koži. Osećam ukus svojih suza kada se sagne da me poljubi, nežno. Ne mogu prestati da plaćem. Pokušavam da dišem plitko dok ga grlim, kao da je sav sazdan od dima i kao da će se razvejati ako suviše snažno izdahnem.

„Samo košmar“, šapuće i miluje mi leđa, pušta me da se isplaćem zato što ne može ništa drugo da uradi.

Kad bi samo znao da je ovo sušta suprotnost košmaru; košmari dolaze dok nestrpljivo čekate momka da vam dođe na rođendan, dok sedite sa porodicom za stolom u restoranu na glavnoj ulici.

„Nedostaješ mi, mnogo mi nedostaješ“, gutam vazduh. Sva drhtim, a on me grli, ovog puta baš snažno, i kaže mi da me voli i da je dobro, da smo oboje dobro.

„Zakasnićemo na posao“, govori nežno nakon nekoliko minuta.“

Ležim mirno, sklopljenih očiju, i pokušavam da upamtim osećaj koji me obuzima u njegovom zagrljaju da ga zadržim kada se probudim.

„Ostanimo ovde“, šapućem. „Ostanimo ovde zauvek, Fredi.“

Zavlači ruku u moju kosu i povlači mi glavu unazad da bi mogao da me pogleda u oči. „Voleo bih da mogu“, kaže sa tragom osmeha na usnama. „Ali znaš da ne mogu. Vodim onaj sastanak danas sa kompanijom *Podgods*“, govori, podsećajući me na nešto o čemu ništa ne znam.“

„*Podgods*?“

Podiže obrve. „Oni što proizvode kapsule za kafu? Sećaš se, rekao sam ti? Svi su se pojavili za reklamu u fluorescentnozelenim majicama sa natpisom *Podgods* i sa kačketima?“

„Kako sam mogla da ih zaboravim?“, kažem, premda nemam pojma o čemu priča.

Izvlači se iz mog zagrljaja i ljubi me u obraz.

„Ostani ovde jutros“, govori i zabrinuto me gleda. „Nikada ne uzimaš slobodan dan. Uradi to danas, u redu? Doneću ti čaj.“

Ne raspravljam se s njim. Nisam bila na poslu pedeset šest dana.

Moj život bio je prepleten sa životom Fredija Hantera otkako me je prvi put poljubio, otkako je udahnuo sebe u moju DNK jednog poslepodneva u kasno leto. Spremalo se to između nas već neko vreme, nakupljalo se kao para u lokomotivi – uvek je sedeo pored mene u